

tekspørgsmaal, uden at jeg dog føler nogen Trang til at uddybe dette paa ny. I Anledning af det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersens Udtalelser skal jeg dog, som en Tilføjeelse til min tidligere Redegørelse for dette Spørgsmaal, ganske kort bemærke følgende: Det ærede Medlems Kritik vedrører i Virkeligheden Højesteretsdomme, der efter hans Mening er fejlagtige; men en Diskussion herom er jo formaalsløs, da Højesteret nu en Gang har det sidste Ord om den gældende Lovgivning. Det ærede Medlem forespurgte, hvorledes det skal gaa i Tilfælde, hvor Kreditor har Bopæl i Udlandet, og han antørte forskellige Eksempler paa Forviklinger. Jeg skal hertil kun bemærke, at Tilfældene ikke synes at frembyde større Vanskeligheder end i øvrigt, hvor en Kreditor bor i Udlandet; der har mellem Danmark og Tyskland paa dette Omraade hidtil været gældende det gensidige Princip, at man har gjort Domme afsagte i det andet Land eksigible, altsaa gennemførlige, uden at underkaste Afgørelsernes Realitet nogen Prøvelse. Hvorvidt der foreligger noget Brud paa dette Princip, kan jeg ikke efter det foreliggende udtale mig om. Det ærede Medlem Hr. Schmidt har ogsaa kort berørt Markhypotekspørgsmaalet; det drejer sig dog for dette ærede Medlems Vedkommende ikke om de juridiske Grunde, men om, hvorvidt der for Danmark maatte være andre Grunde til Stede, der kunde tale for en Lovgivning paa dette Omraade. Ogsaa det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen syntes jo i sine afsluttende Bemærkninger i Virkeligheden at lade sin Aktion munde ud heri; men naar vi er naaet hertil, kan jeg kun henholde mig til, hvad jeg sidste Gang bemærkede, at saa ligger Spørgsmaalet for saa vidt udenfor Justitsministerens Kompetence.

Det ærede Medlem Hr. Ehlert Nielsen beklagede sig over Dommernes, i hvert Fald visse Dommernes, Langsommelighed med Hensyn til Gennemførelsen af Udpantningsforretninger. Beklageligvis — det ærede Medlem Hr. Rytter vilde sige glædeligvis — har Justitsministeren ingen Myndighed med Hensyn til Dommernes Smøleri, men maa henvise til at klage til vedkommende Landsrets Præsident i det enkelte Tilfælde. Saaledes er Ordningen efter Retsplejeloven. Den forekommer ikke mig rimelig, navnlig ikke, hvor det som her egentlig drejer sig om et administrativt Spørgsmaal: Smøleri i Udførelsen af sin Embedsgerning. Men i Betragtning af den tiltagende og fra mange Sider opmuntrede Selvstændighedstrang hos Dommerne maa jeg af Forsigtighedshensyn henvise til vedkommende Landsrets Præ-

sident som den, der efter Retsplejelovens § 48 i hvert Fald har Kompetence.

Det ærede Medlem Hr. Steen har omtalt Ombytningen af den Jord, der i Henshold til Lensloven stilles til Raadighed til Udstykning af Husmandsbrug, idet han har ment, at den Hjemmel til at tillade en saadan Ombytning, der findes i Lensloven, anvendes udenfor de Forudsætninger, under hvilke den er givet. Det ærede Medlem har til Støtte for denne Opfattelse omtalt Afgivelse af Jord paa Fæno og Jord fra Grevskabet Wedellsborg. Angaaende Fæno skal jeg oplyse, at Stamhuset Hindsgavl blev afløst i Aaret 1921, og at der i Skødet blev paalagt Bjeren at afgive 161 ha af Fæno til Udstykning af Husmandsbrug, dog ikke før den 1. April 1926, til hvilket Tidspunkt Forpagtningen udløb. Raadigheden over den saaledes afgivne Jord er hermed overgaaet til Statens Jordlovsudvalg, der sorterer under Landbrugsministeriet, og hverken Lensnævnet eller Justitsministeriet har efter dette Tidspunkt nogen Bestemmelsesret over denne Jord. Grevskabet Wedellsborg er endnu ikke afløst, og nogen endelig Bestemmelse om, hvilken Jord der skal afgives, er endnu ikke truffet. Efter Oplysning fra Lensnævnet skal der afgives i alt 102 Tdr. Hartkorn fra Wedellsborg, og der er kun Tale om en Ombytning af 23 Tdr. Hartkorn, d. v. s. 130 ha, der ønskes ombyttet med en Gaard paa Sjælland; men noget nærmere om Sagen er det ikke i dette Øjeblik muligt at udtale, da den ikke er færdigbehandlet. Ogsaa det ærede Medlem Hr. Ehlert Nielsen beskæftigede sig med dette Problem og nævnte Udstykningen fra Erholm. Jeg har imidlertid først set Fortrykket af det ærede Medlems Udtalelser i Dag og har derfor ikke haft Tid til at indhente nærmere Oplysninger vedrørende dette Punkt.

Jeg kommer saa til det ærede Medlem Hr. Hedelund, der var overordentlig elskværdig mod mig personlig, men ganske overordentlig skarp overfor den ene af Ministeriets motorsagkyndige, Ingeniør Falck, som man nærmest fik Indtryk af var Minister for den politimæssige Del af Motorloven her til Lands, medens vi andre i Ministeriet var mere eller mindre klørfomerede — i dette Tilfælde en Eufemisme for aandssvage. I adskilligt af sin Kritik havde det ærede Medlem imidlertid ikke helt Uret, selv om jeg nok synes, at han efterhaanden fik sat Farten lovlig højt op over den tilladte Kørehastighed, men det ærede Medlem havde jo Følelsen af at have hele Motorfolket i Ryggen, og det giver selv-